

Sygn. akt IV Ca 292/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 czerwca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Słupsku IV Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący SSO Mariola Watemborska

Sędziowie SO: Dorota Curzydło (spr.), Jolanta Deniziuk

Protokolant: Barbara Foltyn

po rozpoznaniu w dniu 21 czerwca 2013 r. w Słupsku

na rozprawie

sprawy z powództwa I. D.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego
w Słupsku z dnia 8 marca 2013r., sygn. akt I C 742/12

1. oddala apelację,
2. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powódki I. D. kwotę 600 (sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt IV Ca 292/13

UZASADNIENIE

Powódka I. D. domagała się orzeczenia nakazem zapłaty, że (...) Spółka Akcyjna w W. o zapłatę ma jej zapłacić kwotę 6.711,14 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26 stycznia 2009 r.. Pozwana wskazała w uzasadnieniu pozwu, iż dokonała naprawy pojazdu F. (...), a właściciel pojazdu na jej rzecz dokonał cesji wierzytelności przysługującej mu względem zakładu ubezpieczeń, z którym miał zawartą umowę ubezpieczenia AC. Powódka wskazała, że naprawę wykonała, a fakturę za naprawę przedstawiła zakładowi ubezpieczeń, który odmówił wypłaty odszkodowania.

W dniu 30 stycznia 2012 r. został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, uwzględniając żądanie pozwu w całości

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania. Wskazał, że kwestionuje okoliczności, w jakich powstały uszkodzenia pojazdu marki F. (...), gdyż według niego uszkodzenia tego pojazdu nie mogły powstać w sposób opisany przez właściciela tego pojazdu.

Wyrokiem z dnia 8 marca 2013 r. Sąd Rejonowy w Słupsku zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 6.711,14 zł z odsetkami od D. 26 stycznia 2013 r. oraz koszty procesu w wysokości 1.533 zł

Podstawą rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji były następujące ustalenia faktyczne:

M. T. (1) jest właścicielem pojazdu marki F. (...) nr rej (...) jest który zawarł z pozwanym Towarzystwem (...) umowę ubezpieczenia AC. W dniu 12 grudnia 2008 r. pojazd ten uległ uszkodzeniu na skutek zdarzenia drogowego. Kierujący pojazdem marki O. (...) G. C. jadący od strony ul. (...) w kierunku ul. (...) w S., jechał drogą z pierwszeństwem przejazdu. Z drogi podporządkowanej wyjechał samochód F. (...) należący do M. T. (1). Kierującym był D. P., który nie ustąpił pierwszeństwa kierującemu samochodem O. (...) i doszło do zderzenia pojazdów. Nikomu nic się nie stało, a nie nadające się do dalszej jazdy samochody, kierowcy zepchnęli na pobocze. Kierowcy przystąpili do spisywania oświadczeń, iż sprawcą zdarzenia był kierujący samochodem marki F. (...) – D. P.. W czasie tej czynności nadjechali policjanci w radiowozie policyjnym, którzy nie podejmowali żadnych czynności i odjechali. Właściciel pojazdu O. (...) naprawił szkodę w swoim pojeździe we własnym zakresie, z uwagi na odmówienie mu naprawienia szkody przez (...) SA. W wyniku zdarzenia drogowego w samochodzie marki F. (...) uległ uszkodzeniu przód pojazdu. Uszkodzenia F. (...) korelowały z zakresem uszkodzeń pojazdu O. (...).

Ustalił Sąd pierwszej instancji, że szkoda została zgłoszona do pozwanego przez właściciela pojazdu w dniu 15 grudnia 2008 r.

Zgodnie z ustaleniami Sądu Rejonowego powódka prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą (...), zajmując się między innymi naprawą uszkodzonych pojazdów. Powódka naprawiła w ramach prowadzonej działalności gospodarczej pojazd należący do M. T. (1) i wystawiła fakturę VAT z 9.01.2009 r. na kwotę 6.711,14 zł. netto, a 8.187,59 zł. brutto.

Powódka udzieliła pełnomocnictwa p. A. M. i p. R. W. do zawierania w jej imieniu oraz na jej rzecz umów cesji praw do odszkodowania z tytułu ubezpieczenia OC oraz AC w związku z wykonywaną przez nią działalnością w zakresie naprawy pojazdów mechanicznych oraz likwidacją szkód komunikacyjnych. W dniu 15 grudnia 2008 r. właściciel przedmiotowego pojazdu dokonał cesji na rzecz powódki prawa do dochodzenia odszkodowania za zdarzenie z dnia 12 grudnia 2008 r.

Powódka

Ustalił Sąd pierwszej instancji, że pozwany nie wypłacił odszkodowania za powstałą w pojeździe szkodę a powódka wezwała go do zapłaty kwoty 6711,14 zł. przed skierowaniem sprawy do sądu pismem z dnia 25 listopada 2011 r.

Zgodnie z ustaleniami Sądu Rejonowego bezsporne między stronami było, że wysokość celowych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy samochodu F. (...) wyniosła 6.711,14 zł netto.

W oparciu o tak Sąd Rejonowy zważył, że bezsporne między stronami było, iż właściciela pojazdu – M. T. (1) oraz pozwanego łączyła umowa ubezpieczenia autocasco (AC) oraz że M. T. (1) dokonał cesji przysługującej mu z tytułu tej umowy wierzytelności na powódkę oraz że w dacie powstania szkody w pojeździe marki F. (...) pozwana obejmowała ochrona ubezpieczeniową w zakresie autocasco ww. pojazd, co zostało potwierdzone wydaniem polisy ubezpieczeniowej. Wskazał, że pozwany nie kwestionował wysokości kosztu naprawy, a tym samym wysokości szkody

Ale zakwestionował okoliczność powstania samych uszkodzeń pojazdu i okoliczności zdarzenia, wskazując że po analizie uszkodzeń obu pojazdów (F. (...) oraz pojazdu drugiego uczestnika zdarzenia drogowego), uszkodzenia pojazdu marki F. (...) nie mogły powstać w okolicznościach deklarowanych przez właściciela pojazdu i dlatego odmówiła wypłaty odszkodowania, nie kwestionując przy tym wysokości naprawionej przez powódkę szkody – poprzez naprawę auta.

Wskazał Sąd pierwszej instancji, iż ustalając, że pozwany ponosi odpowiedzialność za zaistniałe zdarzenie oparł się na zeznaniach świadków G. C. oraz D. P. – uczestników zdarzenia (kierujących pojazdami) Wskazał, że przeprowadzony w sprawie dowód z opinii biegłego nie wykluczył możliwości powstania uszkodzeń ujawnionych w pojeździe M. T. w okolicznościach wskazanych przez świadków, wskazując, iż przemawiają za tym również ślady ujawnione na

pojazdach (zarejestrowane w dokumentacji fotograficznej znajdującej się w aktach szkody). W tych okolicznościach Sąd nie znalazł podstaw by odmówić prawdziwości zeznaniom przesłuchanych w sprawie świadków, a opinię biegłego (zarówno pisemną, jak i uzupełniającą) ocenił jako sporządzoną w sposób czytelny, jasny i zrozumiały oraz rzetelny, zgodnie z wiedzą szczególną, dotyczącą zdarzeń drogowych.

W oparciu o powyższe biorąc pod uwagę brak sporu co do wysokości szkody uznał, iż po stronie pozwanego powstał obowiązek wypłaty odszkodowania na podstawie zawartej umowy autocasco (AC), i zasądził na rzecz powódki kwotę dochodzoną przez nią w pozwie, a wynikającą z wystawionej przez nią faktury VAT z dnia 9 stycznia 2009 r., tj. 6.711,14 zł.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 817 § 1 kc w zw. z art. 481 § 1 kc., mając na uwadze, że zgłoszenie szkody nastąpiło w dniu 15 grudnia 2008r., a tym samym powódka mogła domagać się odsetek za okres późniejszy, niż to wynika z przywołanych przepisów, tj. od dnia 26 stycznia 2009 r.

O kosztach Sąd orzekł w myśl art. 98 § 1 k.p.c., zasądzając je od pozwanego przegrywającego postępowanie na rzecz powódki – w całości koszty przez nią poniesione. Na koszty te złożyły się: wynagrodzenie radcy prawnego w wysokości 1200 zł., opłata od pełnomocnictwa – 17 zł., opłata od pozwu w wysokości 336 zł.

Z wyrokiem nie zgodził się pozwany, który zaskarżył wyrok w całości zarzucając:

1. Naruszenie przepisów postępowania mających wpływ na treść orzeczenia:

a) przekroczenie zasady swobodnej oceny tj. art. 233 k.p.c. poprzez:

- dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów i ustalenie, wbrew zasadom logicznego rozumowania, stanu faktycznego niniejszej sprawy tj. że do uszkodzenia pojazdu 'deklarowanych przez powódkę okolicznościach mimo, że uszkodzenie pokrywy silnika drugiego pojazdu jest mało prawdopodobne

- wyciągnięcie wniosków nie wynikających z zebranego w sprawie materiału dowodowego w odniesieniu do ustaleń okoliczności zdarzenia z dnia 12 grudnia 2008 r. tj. nieskutecznego zakwestionowania przez pozwaną powództwa, w tym me zakwestionowania także wysokości szkody;

b) naruszenie art. 217 ust. 2 k.p.c. w zw. art. 227 K.p.c. poprzez pominięcie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii nowego biegłego sądowego. Okoliczność czy uszkodzenia pojazdu marki F. (...) o nr rej. (...) mogły powstać w okolicznościach deklarowanych przez poszkodowanego na skutek kolizji z dnia 12 grudnia 008 roku, a w szczególności na okoliczność ustalenia czy zakres uszkodzeń pojazdu marki F. (...) koreluje z zakresem uszkodzeń pojazdu marki O. (...) o nr rej. (...).

c) naruszenie art. 231 k.p.c. poprzez przyjęcie za ustalone fakty, co do okoliczności zaistnienia zdarzenia z dnia 12 grudnia 2008 r., a co za tym idzie odpowiedzialności pozwanej, mimo że w istocie w ocenie pozwanej nie zostały one w procesie w pełni wykazane.

2. Naruszenie prawa materialnego

a) art. 6 K.c. w zw. z art. 805 § 1 i 2 pkt 1 K.c. poprzez ich niewłaściwą interpretację przyjęcie w stanie faktycznym niniejszej sprawy, że na powódce ciąży wyłącznie obowiązek o charakterze formalnym w postaci zgłoszenia szkody, nie zaś ciężar dowodowy wykazania okoliczności, z których wywodzi skutki prawne w postaci wykazania przebiegu zdarzenia na podstawie którego wywodzi zaktualizowanie obowiązku odszkodowawczego po stronie pozwanej;

b) art. 65 K.c. w zw. art. 384 k.c. poprzez ich niewłaściwą interpretację i niezastosowanie § 6 pkt 13 OWU AC w stanie faktycznym niniejszej sprawy mimo, że w deklarowanych przez powódkę okolicznościach nie mogło dojść do zdarzeniu z dnia 12 grudnia 2008 roku, co uzasadniało na podstawie przywołanego zapisu OWU wyłączenie odpowiedzialności pozwanej;

W oparciu o powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania za obie instancje ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Złożył nadto wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii nowego biegłego sądowego na okoliczność czy uszkodzenia pojazdu marki F. mogły powstać w okolicznościach deklarowanych przez poszkodowanego

Powódka w odpowiedzi na apelację wniosła o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie. Sąd Okręgowy podziela i czyni podstawą swojego rozstrzygnięcia zasadnicze ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd pierwszej instancji. Podziela także (bez potrzeby jej powtarzania) dokonaną i przytoczoną w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia argumentację prawną.

W ocenie Sądu Okręgowego nie zasługuje podniesiony przez apelującego zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Należy wskazać, iż przewidziana we wskazanym przepisie zasada swobodnej oceny dowodów jest jedną z podstawowych zasad procesu służącą realizacji zasady prawdy materialnej, rozumianej jako postulat, by ustalenia sądu stanowiły wierne odzwierciedlenie rzeczywistego stanu rzeczy. Skuteczne kwestionowanie tej swobody może mieć miejsce tylko w okolicznościach szczególnych, zatem nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Zwalczenie swobodnej oceny dowodów nie może polegać tylko na przedstawieniu własnej korzystnej dla skarżącego wersji zdarzeń, ustaleń stanu faktycznego opartej na jego własnej ocenie. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. Skuteczne postawienie takiego zarzutu wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu. Po przeanalizowaniu sprawy nie sposób dopatrzeć się tego rodzaju uchybień w stanowisku Sądu Rejonowego. Zdaniem Sądu Okręgowego, dokonana przez Sąd pierwszej instancji ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie przekroczyła wymogów prawa procesowego, doświadczenia życiowego, reguł logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej. Odnosząc się do poszczególnych zarzutów pozwanego w tym zakresie należy stwierdzić, iż nie mogły one odnieść oczekiwanego skutku. Formułując ten zarzut apelujący wskazywał, że błędem było oparcie się przez Sąd pierwszej instancji na opinii biegłego sądowego, gdyż sam biegły w swojej opinii stwierdził, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na dokonanie pełnej jednoznacznej analizy kryminalistycznej śladów powstałych na pojazdach i mimo to stwierdził, że ślady pojazdów ze sobą korelują. W ocenie apelującego wydana w toku postępowania opinia biegłego jest wadliwa także dlatego, że stopień deformacji pokrywy silnika pojazdu V. nie odpowiadał nieznacznemu uszkodzeniu pokrywy pojazdu marki F. (...). W ocenie Sądu Okręgowego tak postawiony zarzut, który nie wskazuje jakim regułom logicznego myślenia uchybił Sąd rejonowy nie poddaje się kontroli. Apelujący braku podstaw do uznania za miarodajną opinii biegłego upatrywał jedynie w bliżej nieokreślonej nieścisłości oraz to w tym, że w jego ocenie (nie popartej żadnymi argumentami) skoro pokrywy silnika samochodów uległy uszkodzeniu w tak odmiennym zakresie, to nie mogły one powstać w okolicznościach wskazanych w zgłoszeniu szkody. W takim stanie rzeczy, zważywszy że biegły zarówno w opinii jak i w ustnych wyjaśnieniach do tej opinii dokładnie w sposób logiczny i wyczerpujący wyjaśnił mechanizm powstania uszkodzeń pokrywy obu samochodów i przyczyny różnic w stopniu ich uszkodzenia a także mając na uwadze to, iż fakt wystąpienia zdarzenia w którym wystąpiły oba samochody potwierdza pozostały zebrany w sprawie materiał dowodowy – Sąd Okręgowy uznał, że zarzut apelującego stanowi jedynie niedopuszczalną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu pierwszej instancji, który dokonując ustaleń nie naruszył ani art. 233 k.p.c., ani art. 231 k.p.c.

Nie jest zasadny również podniesiony przez pozwanego zarzut naruszenia art. 217 § 2 k.p.c. w zw. art. 227 k.p.c. poprzez pominięcie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii nowego biegłego sądowego. Podkreślić należy, że potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii (por. wyrok SN z 4 sierpnia 1999 r., I PKN 20/99, OSNP 2000/22/807). O ewentualnym powołaniu kolejnego biegłego decydować bowiem muszą konkretne zarzuty, uwagi i argumenty

poddające w wątpliwość miarodajność dotychczasowej opinii – a takich pozwany nie przedstawił. Zaakcentować należy, że opinia biegłego G. M. jest rzetelna, wnioski w niej zwarte szczegółowe, uzasadnione i znajdują oparcie w zasadach logicznego rozumowania i wiedzy powszechnej. Nadto biegły w sposób szczegółowy odniósł się do wszystkich zarzutów stawianych przez strony skutecznie je odpierając. Jego wyjaśnienia w tym zakresie były logiczne, konsekwentne i skutecznie obronił tezę i wniosku stawiane w opinii. . W tych okolicznościach zarzut naruszenia art. 217 § 2 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c.

Sąd Okręgowy uznał za niezasadny i z powołaniem się na powyższą argumentację oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii kolejnego biegłego zgłoszony w apelacji

Skoro z prawidłowo ustalonego stanu faktycznego wynika, że do zdarzenia na zaistnieniu którego powód oparł swoje roszczenie, doszło w okolicznościach opisanych w zgłoszeniu szkody – nie są zasadne postawione przez pozwanego zarzuty naruszenia prawa materialnego.

Wobec powyższego na podstawie art. 385 k.c. Sąd oddalił apelację i na zasadzie art. 98 k.p.c. zasądził do pozwanego na rzecz powoda koszty postępowania apelacyjnego , na które składa się wynagrodzenie pełnomocnika obliczone na podstawie § 12 ust 1 pkt 1 i § 6 pkt 4 rozporządzenia w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu , Dz. U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.